

З. — Какво да го правиш! Но все пакъ, ти право казвашъ, че е още много младъ и съвсемъ младежки му сж работитъ.

Б. — Защо? Какво е сторилъ?

З. — Какво е сторилъ ли? Хмъ! Когато бѣха го изпратили отъ старшия класъ като портопей-юнкеръ на практика въ единъ отъ полковетъ въ провинцията, залюбилъ се съ едно девойче тамъ и единъ день — хопъ, съ него, иде и ми казва: „Татко, ти ме изпрати самъ, но азъ се връщамъ съ другарка. Да ти представя моята годеница“.

Б. — А ти какво му каза?

З. — Хмъ! Какво бихъ могълъ да му кажа? Помислихъ си — добре си я свършилъ, като кучето на низата — но като погледнахъ момичето, нѣкакъ хубавичко и добро ми се видѣ.

Б. — После?

З. — После и на жената се харсеа, вдигнахме ржка, благословихме ги и се свърши.

Б. — И сватба направихте?

З. — Каква ти сватба? Подиръ 4-5 дни се обяви мобилизацията. Митко замина веднага съ полка си, и тя остана тукъ при насъ

Б. — При васъ?

З. — Не видѣ ли я? Тази, която излѣзе съ нашата Нена.

Б. — Боже, Господи! Азъ пъкъ я оприличихъ на твоята покойна дъщеря Ена, Богъ да я прости! — Колко си приличатъ!

З. — Наистина. Тя и Митко сж сякашъ братъ и сестра. И по очи, и по всичко. Пъкъ и какво да го правишъ, бедното момиче? То е почти сираче. Баща ѝ е убитъ, като пограниченъ фелдфебелъ, при една постова престрелка, а майка ѝ е останала да живѣе при по-старата си дъщеря, женена. Нѣма си други нигде никого и азъ я гледамъ като собствена дъщеря

Б. — Много добре, но ... да дойдемъ до това, за което главно съмъ подранилъ при тебе.

З. — На разположение съмъ.

Б. — Ти знаешъ, че азъ отъ моитъ предприятия нѣма да се оставя и искамъ да чуя мнението ти по единъ доста крупенъ въпросъ.